

Rigs Vandring

Sangen om Rig.

Så sige Mænd i gamle
Fortællinger, at en af Aserne, som
hed Hejmdal, for på Rejse langs
med en Strand ved Søen; han kom
til et Bo og kaldte sig Rig.
Om dette Sagn fortælles i dette
Kvæde.

1.
Engang gik
ad grønne Stier
den ældgamle, stærke,
kyndige As.
Vældig og Rask
vandrede Rig.

2.
Videre gik han
midt ad Vejen.
Til et Hus han kom.
Lukket var Lågen.
Ind han gik.
Ild var på Gulvet;
et gråhærdet Ægtepar
sad ved Arnen,
Å og Edda
med Hætte om Hoved.

3.
Rig forstod
dem Råd at give;
så han sig midt
på Bænken satte,
og til begge Sider
sad Salens Folk.

4.
Da tog Edda
så drøj en Lev,
tung og tyk,
med tætte Såer.
Mad bar hun frem
midt på Borde.
Suppe i Bolle
på Bord hun satte.
En søden Kalv
var den bedste Sulmad.

5.
Rig forstod
dem Råd at give.
Op han da stod
for til Sengs at gå.
Midt på Lejet
han sig lagde;
til begge sider
lå Salens Folk.

6.
Så blev han der
tre samfulde Nætter,
gik saa videre
midt ad Vejen.
Ni Måneder
mon forløbe.

7.
Et Barn fik Edda;
med vand de det øste;
sort var det i Huden.
Træl lod de det hedde.

8.
Drengen voksede;
vel han trivedes.
På Hænderne havde han
rynket Hud,
knuddrede Knoer
og tykke Fingre.
Fælt var hans Ansigt,
Ryggen ludende
og Hælene lange.

9.
Snart han lærte
sin Styrke at prøve,
Bast at binde,
Byrder berede;
end bar han Ris til Huse
den hele Dag.

10.
Til Gården kom
en Pige gående.
Sårede var Fødderene;
Armen var solbrændt;
Næsen var bøjet.
Thy hun nævntes.

Rigs Vandring

11.
Midt på Sædet
hun sig satte
og hos hende sad
Husets Søn.
De snakked og hvisked,
og Seng sig redte
Træl og Thy
i de tunge Dage

12.
Börn de fik
og i Glæde de bode.
Jeg tror, de héd
Hrejm og Fjosne,
Klu og Klegge,
Kefse, Fulne,
Drumb og Digvald,
Drött og Hösve,
Lut og Leggjald.
Gærder de lagde,
Marker de gøded
og var glade ved Svin;
Geder de vogted
og Törv de grove.

13.
Døttrene vare
Drumbe og Kumbe,
Ökkvinkalve,
Arinnevje,
Ysje og Ambåt,
Ejkintjasne,
Tötryghyple
og Trönubejne.
Deden er avlet
Trællenes Ætter.

14.
Vandred da Rig
ad de rette Veje
og kom til en Hal.
Dören stod på Klem.
Ind han gik;
Ild var på Gulvet.
Et Ægtepar sad der
og sysled med Arbejd;
Ave og Amma
Huset ejed.

15.
Manden snitted
en Stok til Væven,
Skæget var plejet;
fra Panden faldt Håret.
Skjorten sad stram;
på Gulv stod Kisten.

16.
Kvinden sad der
og svinged sin Rok,
i vidtbredt Favn
bar hun Uld på Væven.
Slør var på Hovedet,
Særk for Barmen,
en Dug om Halsen,
på Akslerne Knapper.

17.
Rig forstod
dem Råd at give;
så han sig midt
på Bænken satte,
og til begge Sider
sad Salens Folk.

18.
Da tog Amma . . .*)

19.
Rig forstod dem
Råd at give;
op stod han fra Bord
for til Sengs at gå.
Midt på Lejet
han sig lagde;
til begge sider
lå Salens Folk.

20.
Så blev han der
tre samfulde Nætter,
gik så videre
midt af Vejen.
Ni Måneder
mon forløbe.

21.
Et Barn fik Amma;
med Vand de det øste.
Karl de det kaldte.
Rød af Hår og Kinder
i Lin blev han svøbt.
Hans Öjne spilled.

Rigs Vandring

22.

Drengen voksede;
vel han trivedes,
lærte Øksne at tæmme,
Plov at tømre,
Huse at danne
og dertil Lader,
Karrer at lave,
Plov at køre.

23.

Hjem de aged en Mø
med Nøgler ved Midje
i Gedeskindskjortel;
med Karl de hende gifted.
Snar hun hedder;
under Lin hun sig satte.
Der de da bode
og Ringene delte,
Lagener bredte,
satte Bo.

24.

Börn de fik,
og i Glæde de bode:
de hed Hal og Dreng,
Höld, Thegn og Smed,
Bred og Bonde,
Bundenskæg,
Bo og Bodde,
Bratskæg og Segg.

25.

End hed Døttrene
med andre Navne:
Brud og Svanne,
Svarre, Sprakke,
Fljod, Sprund og Viv,
Fejma og Ristil.
Deden er komme
Karlenes Ætter.

26.

Deden gik Rig
ad de rette Veje.
Til en Sal han kom;
mod Syd vendte Dören.
Åben de stod;
en Ring sad i Stolpen.

27.

Ind han da gik;
Gulvet var strøt.
Et Ægtepar sad der,
så hinanden i Öje,
- Fader og Moder -
med Fingrene leged.

28.

Husfader sad
og snoede en Streng,
Elmen han böjed,
Pile skæfted.
Husfruen sad
og så på sine Arme
strøg Klædningen glat
og snørede Ærmer.

29.

Med Hovedtøj hun knejste;
på Barm sad Halssmykket;
langt var Slæbet,
Særken blåtribet;
Brynet var klarere,
Brystet lysere,
Halsen skærere
end den rene Sne.

30.

Rig forstod
dem Råd at give;
så han sig midt
på Bænken satte,
og til begge Sider
sad Salens Folk.

31.

Da tog Moderen
den mønsterede Dug,
bredte den hvide
Hördug over Bordet.
Derpå tog hun
de tynde Brød,
lagde de hvide
Hvedebrød på Dugen.

32.

Fulde Skåler,
sølvbeslagne,
stegte Fugle
og Flæsk hun bragte.
Der var Vin i Kanden
og kostbare Bægre.
De drak og talte,
mens Dagen helded.

Rigs Vandring

33.

Rig forstod dem
Råd at give.
Da rejste sig Rig
og redte sit Leje.
Midt på Lejet
han sig lagde;
til begge sider
lå Salens Folk.

34.

Så blev han der
tre samfulde Nætter,
gik så videre
midt ad Vejen.
Ni Måneder
mon forløbe.

35.

Moder fødte en Svend,
som i Silke hun svøbte.
Med Vand de ham øste;
Jarl lod de ham hedde.
Lyst var hans Hår,
lyse hans Kinder,
skarpt var Øjet
som Ormens Afkoms.

36.

Jarl vokste op
der i Hjemmet;
Spyd han svang,
Strænge han snode,
Elm han böjed,
Pile skæfted,
Spydet slynged,
Landsr svang,
red på Heste,
hidsed Hunde,
Sværde svang,
i Vandet svømmed.

37.

Fra Skovens Rige
Rig kom vandrende,
Rig kom vandrende
og Runer ham lærte.
Sit Navn han ham gav,
sin Søn han ham nævned
og bød ham eje
Arv og Lande,
Arv og Lande
og ældgamle Bygder.

38.

Fra Hjem ad mørke
Skov red Jarl,
over rimklædte Højder,
til Hallen han fandt.
Da svang han Landsen
og rysted Spæret,
spored Hesten
og Sværdet svang.
Drab han voldte,
så Vangen rødmed,
Fjender han vog
og Land sig vandt.

39.

Så råded han ene
for atten Boer.
Gods han delte;
til alle han gav
kostelige Smykker
og slanke Heste;
Rigdom han spredte,
hug Ringen sønder.

40.

Sendemænd ad våde
Veje aged;
til en Hal de kom,
hvor Herse bygged.
en Mø han ejed,
midjeslank,
hvid og vis,
den værne Erna.

41.

Til hende de fried,
og hjem hende førte.
Med Jarl de hende gifted;
under Lin hun gik.
Sammen de bygged
og Slægten øged;
deres Alder de nød
og elsked hinanden.

42.

Bur var den ældste
og Barn den anden;
Jod og Adel,
Arve, Afkom,
Nid og Nidjung,
Søn og Svend
lærte at svømme
og Brætspil lege.
Knud hed én;
Kon var den yngste.

Rigs Vandring

43.

Op dér voksede
Jarlens Sønner;
Heste de styred,
Skjolde de böjed,
Pile de skrabad,
Sværde de svang.

44.

Men den unge Kon
kendte til Runer,
Tidsruner
og Aldersruner.
Dertil han mægted
Mænd at bjerge,
Sværdsodder døve,
Sø at lægge.

45.

Fuglesang lærte han,
Ildsluer at lægge,
Sind at dulme,
Sorger at dysse;
Styrke han ejed
som otte Mænd.

46.

Med Rig Jarl han
om Runer stredes
og kunster øved;
Kon var visest.
Sådan han vandt,
at han altid siden
Rig blev kaldt
og Runer kendte.

47.

Unge Kon red
gennem Krat og Skove;
Spyd han slynged
og Smáfugle jog.

48.

Kvad da en Krage,
som sad på Kvist:
"Skal du, unge Kon!
efter Smáfugle jage?
Heller du skulde
på Heste ride,
svinge Sværde
og Hæren slå.

49.

Dan og Danp
eye dyre Haller
og bedre Odel,
end I besidde.
Fuldtvel de kunne
paa Kølen ride;
Sværd de kende
og Sår de slå."

18. *) Skildringen af Måltidet er her
udfalden

23. Ringene = Ejendommen

Digtets slutning er ufuldstændig.

Man ser, at

Rigs Æt sættes i Forbindelse med
de ældgamle Konger

af Navnet Dan. Efter Snorre var

Dan Mikillate Rigs

(=Kons) Sönneson.